ANUL I, Nr. 43 Vineri 8 Noembrie 1935

CRUCIADA ROMÂNISMULUI

Director: MIHAIL STELESCU

Redacția și Administrația: Str. Emil Costinescu, 17 București VI

Abonamentul anual	100 lei
Studenți și muncitori	75 lei
Instituții și Autorități	1000 lei
In străinătate	500 lei

TELEFOANE
Direcția 4-28-60, Administrația 3-25-27, Tip. 4-26-86
Manuscrise e nepublicate se distrug
Redactor-șef: ALEXANDRU TALEX

Apare JOIA

SAPTAMANAL DE LUPTA POLITICA ȘI SPIRITUALA

4 pagini 2 lei

Mihail Stelescu va fi judecat azi

Protestăm energic împotriva arestării ilegale și samavolnice a lui Mihail Stelescu și cerem achitarea lui

CRONICA EXTERNA

ANGLIA. Toate discursurile și manifestările actualului guvern sunt în majoritate inspirate de apropiatele alegeri, cari vor avea loc pe la mijlocul Lunei Noembrie.

E o luptă dârză a partidului conservator pentru a-și menține supremația.

Cu toate că diferitele partide sunt mai totdeauna unanime în ceeace privește politica externă, metodele diferă.

In cazul unui complect succes a fracțiunei Baldwin, credem că chiar și atitudinea Genevei va fi modificată. Căci și acolo Anglia dictează; iar d. Baldwin este dintre acei care dorește poate sincer o destindere în relațiile cu Italia.

FRANȚA. — Aici cu tot succesul electoral al d lui Laval care a fost ales în cele două centre unde a candidat, situația guvernului d-sale este foarte șubredă.

Complectarea frontului popular sub auspiciile Moscovei a luat o violentă ofensivă.

Dacă regimul va fi îndepărtat și inlocuit cu cei ce reprezintă tendința „războiului pentru a se asigura Pacea"! atunci Europa riscă din nou a fi teatrul unor convulsiuni, din care o renaștere ar fi foarte grea.

Această țară, cu toate energiile vii de care dispune, cu toată dorința ei de pace și colaborare cu toți vecinii ei, este astăzi dusă și condusă de mafiile masoneriei, a Rusiei și a finanței evreești care dictează dela Londra.

Tot câștigul ei de pe urma războiului și a situației predominante pe care și-a creiat-o până astăzi, riscă să se prăbușească, și să ducă de râpă ceeace cu atâtea sacrificii a fost zidit

In afară de ambițiile personale și inconștiente a unor conducători ca Blum, Cot, chiar Herriot, etc. Franța este astăzi câmpul de experiență și ultimul refugiu binevoitor a comunismului și masoneriei.

POLONIA. — Aici ne aflăm în fața unor frământări deocamdată latente în sânul guvernului, datorite politicei duse de d colonel Beck. El lucra absolut liber și fără control pe timpul mareșalatului Pildsuski. Astăzi partidele de opoziție și francofilii au ridicat capul.

Foarte curând vom vedea cine pe arena liberă a luptelor politilor politice viitoarea orientare definitivă a Polo.

ziasmul poporului italian în jurul

ITALIA. — Insuflețirea și entu- Ducelui crește pe zi ce trece In unanimitatea întregei țări acțiunea diplomatică și militară condusă de el este admisă și aprobată de Italia.

In Abisinia planul inițial stabilit se desvoltă normal. In curând mai toate obiectivele primei părți a campaniei vor fi atinse. Va fi și momentul când probabil se vor ivi și primele oferte de pace, cari pot satisface pretențiile Italiei și să mai salveze o aparență de demnitate Ligei Națiunilor.

SPANIA. — Frământările continuă. Guvernele se schimbă mai des ca oricând. O dovadă că nici această țară nu era coaptă pentru regimul ei actual. Prea multe ambiții, prea puțini oameni adevărați capabili să conducă și un sânge prea cald, iată situația de astăzi.

D. TITULESCU a fost întâmpinat cu o deosebită nerăbdare atât de reprezentanții guvernului cât și de opoziția național țărănistă.

Deși a declarat de atâtea ori că nu înțelege să se amestece în politica internă, totuși astăzi situația e de așa natură că de d-sa depinde în mare parte viitorul.

De remarcat însă a fost cordialitatea specială și mutuală între d-sa și d. Ugo di Sola ministrul Italiei. Acesta i-a mulțumit pentru termenii foarte calzi cu care d. Titulescu a vorbit de Italia; iar acesta a spus că speră că nici odată legăturile de sânge și prietenie nu vor putea fi distruse.

De la gară plecând acasă, a fost însoțit și a reținut la d-sa pe d. ministru al Italiei.

C. CARAGEA

Front guvernamental pentru apărarea puterii

Sergentul Vania Inculeț.—Fi pe pace, Tanti, că mirele... On revient toujours aux premiers amours...

SILISTRA

Ni se semnalează de către părinte le unui elev dela liceul din localitate un caz care va da de gândit nu numai nouă, ci chiar înaltelor foruri didactice. Cazul merită a fi spus, de oarece nu este numai ceva izolat, ci se petrece în multe școli ale statului.

Un domn pedagog, a găsit cu cale că este foarte nemerit ca în loc să dea o educație solidă și îndrumări bune celora pe cari îi are în grija sa, să se transforme pe sine în agent electoral, iar clasele liceului în câmp politic. A început astfel propagandă fățișă, cu adevărate discursuri, îndemnând pe tineri să se înscrie cu toții la *„Totul pentru Noi"*, dela care vor avea multe foloase. Bine înțeles că pe ceilalți, mai ales pe cei dela „Cruciada", i-a înjurat ca un birjar.

Atragem atențiunea d-lui pedagog să-și mai micșoreze zelul, căci părinții copiilor și-au încredințat odraslele unor oameni cu carte, pentruca să facă din ei buni și credincioși cetățeni, iar nu

Regiunea Secuizată, nu Secuime!

Rămâne, ca o pată de neșters pe conștiința românească, semnătura ce s'a dat pactului dela Trianon și anexelor acestuia, dar rămâne și ca un exemplu de superficialitate a politicianismului român acel gest de „eleganță" internațională, care ne a cauzat atâta risipă de energie pentru combaterea revizionismului maghiar.

La conferința de pace reprezentanții noștri — cred că nu din răutate ci dintr'o condamnabilă necunoaștere a situației etnografice — au recunoscut quasi-dreptul Secuilor maghiari asupra teritoriului județelor: *Odorheiu, Ciuc, Treiscaune* chiar și *Mureș* (pentruce nu și *Turda, căci și acolo sunt Secui?)*, lăsând să se creadă că acesta este pământ secuiesc *(Terra Siculorum)* prin fatpul că au admis înscrierea principiului autonomiei culturale a *„Secuimii"*, motivat pe argumentele maghiare că locuitorii acestor județe sunt, în mare majoritate, Secui unguri.

Cercetători asidui ai acestei probleme naționale dar și observatori, zi de zi ai țăranilor „secui", în înfățișarea lor, în manifestările și mentalitatea lor, putem susține, bazați nu numai pe monumentele existente încă în această regiune, ci chiar pe statisticele vechi ungurești, că *n'a existat pe aici nici când o Secuime* adică un teritoriu cu massă compactă de locuitori secui, *ci există — și azi chiar — numai o Regiune Secuizată* de trufia politicei maghiare.

Românii sunt, în primul rând băstinași pe aceste plaiuri, maghiarizați odată cu maghiarizarea Secuilor veritabili. Sunt apoi Români colonizați din părțile Sibiului și din Târnava Mare în județul Odorheiu și din Moldova, în județul Ciuc și se cuizați — adică maghiarizați.— Astfel a ajuns, *prin silnicie și fals*, să fie numite, județele acestea *Terra Siculorum*, — șovinismul maghiar al Budapestei comitând un fals istoric, de care s'au lăsat convinși reprezentanții noștri dela Paris, ca de un adevăr istoric și ca de o realitate etnică.

Rezultatul acestei neprecugetări și desinteres este curentul revizionist de azi, care pretinde și o mică rectificare la granița ucastră de vest, dar, folosindu-se și de recunoașterea reprezentanților noștri dela Paris din anii 1919—923, pretinde coridor între Ungaria și „Tara Secuilor", care, în baza dreptului de autodeterminare al minorităților, ar aparține Ungariei, fiind locuită de o massă compactă" de Secui-maghiari.

Este lucru firesc ca această convingere să dăinuiască la Unguri, când întreg sistemul nostru politic, de tratament, aplicat populației din aceste județe este un argument în plus în ace astă direcție. Dela Unire încoace, am considerat această regiune ca și cum ar fi locuită de minoritari. Mai ales, *neobositii* electori au venit cu promisiuni dăunătoare intereselor țării, *recunoscând*, în vederea câștigării unui vot în plus, *dreptul de-a se folosi limba maghiară* etc. etc. în toate domeniile vieții de stat, când bieții Secuizați așteptau un cuvânt de îndemn românesc, așa cum le o fi povestit mamele lor în frageda copilărie.

Necunoașterea situației, așa cum s'a prezentat la semnarea tratatului de pace, dăinuia până mai eri, când oficialitățile noastre numeau *Secuime*, judetele amintite mai sus, deși ele sunt de fapt județe secuizate, deci, în totalul lor, o Regiune Secuizată, care trebue să-și reprimească vechiul ei caracter etnic, vechiul puls de viață românească în manifestare, în viața socială, deci și'n limba vorbită.

Și ca toate aceste să se realizeze, problema Românilor Secuizați trebue să fie tratată ca o problemă de stat, cum a fost două secole dearândul, când Ungurii au procedat programatic la o secuizare integrală a fraților băstinași sau a celor colonizați, intenționat.

Inceputul — propriu zis o inițiativă particulară — făcut de autoritățile județene din Odorheiu, la a căror insistență a venit și ajutorul statului, trebue extins și asupra celorlalte județe, contopindu-se toată activitatea într'un sistem organic după un program, care să fie permanent și al tuturor guvernelor. Deoarece, este bine să se știe: *Regiunea Secuizată* nu trebue să fie, obiectul târgului politic dintre partidele românești și cele minoritare. Ea va ajunge REGIUNEA REROMANIZATA, în centrul țării noastre, numai printr'un program de muncă constructivă și de afirmare a autorității și trăiniciei românești.

Aceasta principial!

In amănunte vom reveni, arătând ceeace nu s'a făcut, ce trebuia să se realizeze, precum și motivele pentru care numai de doi ani se lucrează în aceasta problemă, care, în năprasnicul vânt al revizionismului, e necesar să fie cel dintâi scut al nostru.

Cu acest articol, problema nu e terminată. Am făcut mai mult o semnalizare, născută din nevoia de a atrage atenția bunilor Români, asupra așa numitului centru minoritar secuiesc din inima României întregite.

OCTAVIAN M. DOBROTA
fost director al Liceului „Șt. O. Iosif"

Opinia publică şi arestarea lui Mihail Stelescu

■ Prietene Stelescu, nepermiţându-ni-se vizitarea ta la închisoare, primeşte pe această cale din partea-mi ca şef necontestat al unei generaţii de purificare, urări de izbândă în lupta pe care o duci pentru neam şi cruce.

P. Vandora, V. Ştefănescu, P. Havaleţ, Mircea Drăgan, I. Cocoş, D-tru Bodeanu, I. Mărgărint, D. Antipa, A. Dumitrescu, Ph. Brodschi, D-tru Mărculescu, Ene Roşca, Gheorghe Chiru, I. Filip.

● CRUCIAŢI! Prin prezenta ţin să protestez în numele tinerilor cruciaţi care mă înconjoară şi care sunt de acord cu mine,—protestăm contra ilegalităţii prin care a fost arestat directorul şi îndrumătorul nostru Mihail Ştelescu. Dar mare este Dumnezeu, noi nu disperăm după cum câte odată un nor întunecă lumina soarelui şi pe urmă apare mai luminos, tot aşa va apare şi şeful nostru cu mai multă vigoare şi dor de luptă pentru a ne duce la lupta care a pornit.

Trăiască „Cruciada" trăiască şi toţi care o înconjoară adică toţi cruciaţi.

Organizaţia de Covurluj.

VLADIMIR MUNTEANU

■ Protestăm, cu toată energia, contra arestării conducătorului nostru.

Organizaţia cruciată din Segarcea-Dolj

■ S'au mai primit proteste împotriva arestării ilegale a lui M. Stelescu dela următoarele organizaţii cruciate: com. Ştefănel, com. Gogoşi, com. Maglavit, com. Băltaţii de sus, com. Dobra, com. Dobridor şi com. Predeşti.

DOMNULE DIRECTOR

Vă facem cunoscut să întreaga organizaţie a mişcărei „Cruciada" din Buc. Noi protestează în modul cel mai energic în contra actului abuziv al guvernului de azi, care prin arestarea Dvs., ilegală, stideazâ credinţa strămoşească al cărei apărător v'aţi dovedit prin jertfă şi îşi descoperă suspecta solidaritate cu acei care vor să nu străjuiască crucea, la mormântul Eroului român.

Organizaţia Cruciadei Buc. Noi
NIC. RADULESCU

Scrisoare deschisă
d-lui Mihail Stelescu-Văcăreşti

Vestea arestării tale, a umplut sufletul de indignare al acelor cari, săptămânal citeau, se asociau în totul chinuitoarei tale slove, luptei titanice ce duceai contra păduchilor ce mişună pe spinarea ţării.

Eşti ctitor de Altar: Altarul Românismului aceasta ţi-este vina. Altarul unei credinţe noui. Eşti cea mai subtilă expresie a unei generaţii flămândă de: Cinste-Muncă-Adevăr; aceasta ţi-e crima. La puşcărie cu tine: ce stau titanii între pigmei? Toţi întreabă neliniştiţi cauza arestării tale. Nu văd justificare în punerea Crucii dela Eroul Necunoscut. Sunt urzeli diabolice, cari cu orice preţ vor să stingă flacăra ce s'a aprins din fulgerarea adevărului. Este frica, văzând cum focul răzbunării se întinde cu aripi fantastice pe tot cuprinsul Ţării. Fii sigur că noi, toţi cruciaţii tăi, suntem alături cu tine. In caz de condamnare, vom cere dacă justiţia va sfârteca o generaţie cu nobilă credinţă, să zidească un alt Văcăreşti mai mare şi mai întunecos ca să începem toţi ase com da

Dela preşedinţie interne sau justiţie, a plecat ordinul liberei colonizări evreeşti a pământurilor părinţilor noştri. De acolo a plecat ordinul arestării tale. Trădare de Patrie. Dela Văcăreşti vei ieşi cu o aureolă strălucitoare pe fruntea-ţi chinuită, cu primul examen mare luat, cu prima dovadă că victoria mare se apropie. Străbătător de pustiu, Cruciatul în zona-i de fier se apropie de oraşul corupător de patrie. Toată indignarea şi revolta cruciaţilor tăi, în de tovalul obraz al celor cari te-au arestat.

Este gestul nebunului care-şi tae creanga de sub picioare, fapta lor Au aruncat cu pietre în focul nostru? L-au întins pe tot întinsul ţării, cu mai multă putere de mistuire.

Trăiască Cruciada Românismului

DELA GURA-MOTRULUI

Parchetul la Poştă

Pentru fals în acte, pentru abuz de încredere şi pentru furtul sumei de 140.000 lei Ion Ghiga — funcţionar P. T. T. — şi preşedinte al Asociaţiei personalului inferior P. T. T. a fost pus — de către consiliul de disciplină — în disponibilitate. Apelul la această hotărâre trebuia să se judece la 30 cor. Nu s'a judecat încă — dar nu mai e mult până când această punere în disponibilitate va fi fapt împlinit.

Deşi Ghiga a hoţit pe toţi petetiştii cari l.au ales cândva preşedinte — deşi Ghiga a falsificat actele Asociaţiei P. T. T.-iştilor, deşi Ghiga e pus în disponibilitate continuă totuşi să conducă asociaţia, să o înmocirieze tot mai mult în fel de fel de afaceri ruşinoase, în fel de fel de gâinării şi matrapasiâcuri.

O poştă — cu tot contenciosul ei — nu are nimic de zis. Comitetul asociaţiei are în spinare o gestiune de care îi este frică să răspundă şi de acela trebuie să stăm la cheremul lui Ghiga.

Unul din puţinii oameni cinstiţi din asociaţia petetiştilor e vice preşedintele ei Anghel Anghelescu recunoscut ca înimos luptător şi gospodar de frunte. Bun cunoscător al legiuirilor în care e încadrată această asociaţie Anghel Anghelescu — a arătat cu acte toate potlogăriile săvârşite de Ghiga în asociaţie.

Ştiţi rezultatul? Nici mai mult nici mai puţin acesta a fost înlăturat dela conducerea asociaţiei aşa că astăzi asociaţia personalului inferior P. T. T. — se găseşte fără adunarea generală obligator anuală, fără scripte cu descărcare dar cu escrocul Ghiga.

E penibil că direcţiunea generală P. T. T. nu intervine la timp. E trist că am dus până azi o campanie cu răsunet numai la parchet.

De aceea ca să terminăm, anunţăm apropiata destiinţare a asociaţiei personalului inferior P. T. T. de către instanţele judiciare care vor găsi că e mai bine ca asociaţia să fie desfiinţată decât lăsată la îndemâna escrocilor.

Numai parchetul mai poate face dreptate petetiştilor.

Şi o va face!

— m. b. —

Weimarul nostru

O toamnă, ca pe vremea lui Eminescu: senin, cald, struguri mulţi şi melancolie. Teiul lui de la Copou e verde ca'n toiul verii, punctat ici şi colo de frunze galbene, încins cu brâu de fier, pare ca unul din cei mai bătrâni voevozi ai Moldovei; pletos, sbârcit şi greu de ani.

De aici s'aude vuetul Iaşului care mai departe se pierde într'un huruit de tunet îndepărtat.

Străbunul teiu şopteşte par'că par'că prin freamătul frunzelor lui:

„Şi cum vin cu drum de fier,
Toate cântecele pier".

In adevăr la Iaşi nu se mai aud cântece; adică nu concerte simfonice şi muzicile militare din expoziţia dela Copou, ci cântecele poporului, isbucnirile lui de veselie, mai ales acum în toiul toamnei, al culesului de vii şi al beşugului din câmp.

Tăcerea, tristeţea şi necazurile tuturora sunt elementele de atmosferă ale societăţii acestui oraş. Plâng în adevăr toate elegiile de altădată ale poeţilor şi întreaga poezie a Iaşului cântă pe struna cea mai plângătoare.

Instrumentele de muzică şi glasul oamenilor de astăzi nu mai cântă „Trec rândunele, se duc"— dar o cântă boschetele tăcute, parcurile dealungul străzii Carol şi până la Şcoala Normală.

Numai studenţii mai dau tonul de viaţă şi par'că şi de speranţă. Bisericile numeroase, Trei Erarhii cu arta lui minunată, mitropolia şi statuile Iaşului, mărturisesc că pe aici au călcat urme sfinte de oameni mari. Unde este frământarea şi nădejdea ce-o purtau în suflet cei ce se întâlniau în piaţa Unirei?...

Tot acest trecut de manifestaţiuni nobile şi frumoase au rămas par'că nostalgic sculptate pe figura titanicului bard din faţa Universităţii.

Cetăţuia şi Galata par santinelele de avantgardă, încremenite acolo pe culmile lor de sfidarea vremurilor noi. Gloria Iaşului a strămutat-o Alexandru Ion Cuza la Bucureşti, iar el cu cel patru de bronz ai lui stau străjeri ai trecutului şi inspiratori ai celor ce trec şi vin dela academie, privind cu jale par'că lumea celor ce s'a depărtat de dânşii.

„In zidirea sfintei Galii" nu se mai adăpostesc cei cu mintea răvăşită, lăcaşul a rămas grandios, trist, gol şi rece, peste el ca şi peste toate *„Vreme vine, vremea trece"*, iar şoaptele celor trei veacuri glăsuesc sfios şi mustrător în cuprinsul glacial şi tăcut al bolţilor zugrăvite, dorinţa străbunilor. Clopotele Golici au tăcut de mult şi au tăcut clopotele multor biserici din Iaşi. Inaintaşii noştri au clădit alte ctitorii cu vrednicie, iar noi cu aceeaşi vrednicie le lăsăm să se părăgineasca. Cum s'au schimbat oare toate.

Citadela care a dat naştere „Junimei" lâncezeşte asaltată de prea multe elemente străine. Ştefan cel Mare par'că a răspuns la strigătele poetului şi vine în galop; a lăsat grija schitului în seama arhimandritului şi vrea s'ajungă până la Copou de unde *Geniul Românismului* l'a strigat din Putna mormântului său.

Dar naţiunea 'i obosită — politicianismul meschin şi abject îi spuberă vigoarea şi entuziasmul pe care i l'a transmis în sânge marii şi vitejii înaintaşi.

Poporul e sătul de vorbele goale şi josniciile celor ce ne fac de râs străbuna cinste şi tradiţionala cumsecădenie. Trepăduşii urnelor au spulberat în neant nădejdile sfinte ale celor ce aveau încrederea fermă în viitorul făurit de ei şi pe care noi l'am trădat. Ne-au lăsat o istorie vijelioasă de care-şi bat joc nu numai „Grecoteii cu nas subţire, Bulgarii cu ceafa groasă" ci şi alte lepădături străine, cari pestilenţiază atmosfera de eroism şi sacrificiu al acestui cuib ce scade, să fărimiţează şi încet-încet intră în tăcerea indiferenţii şi al absurdului unei generaţii care rămâne surdă şi nesimţitoare la strigătul istoriei glorioase, pe care a înscris-o Iaşul în cartea neamului românesc.

Zadarnic am mai striga pe Ţepeşii de altădată, dacă din sufletul nostru nu pornesc isvoare de regenerare, de curaj şi abnegaţiune sinceră, pe care fiecare în parte s'o punem în slujba neamului acesta şi în memoria sfântă a celor ce au fost şi de care ne vorbesc aşezămintele vechi ale Iaşilor. S'ajungă oare Iaşul un fel de *„Zid al Plângerei"* al acestui neam pe care însuşirele-i etnice îl indică un continuator al celor mai vechi şi mai strălucite civilizaţii?

Nu cred. Căci tot un bard al Iaşilor a zis:

„Viitor de aur ţara noastră are
Şi prevăd prin secoli a ei înălţare".

Dar către acest viitor de aur să se simtă îndemnaţi toţi fii leali şi vrednici ai acestor plaiuri.

Astfel gândeam în seara unei zile de toamnă sub teiul lui Eminescu străjuit de cei doi stâlpi ai Weimarului culturei noastre*), iar soarele cobora agale în ceaţa asfinţitului vioriu, şi zarva Iaşului se pierdea în depărtări, ca şi ecoul frumoasei şi eroicei lui Istorii.

V. SAVIN

*) I. Creangă şi M. Eminescu.

CRUCIADA ECONOMICA
Incursiuni în economia aplicată

Argumentul cu care se justifică în general o politică economică protecţionistă este: ridicarea economiei naţionale prin sustragerea spaţiului economic autohton dela legile generale ale concurenţii. Intre metoda întrebuinţată însă şi scopul propus nu există nici un fel de legătură directă. Deaceea de fapt, nu avem prin protecţionism, o ridicare a economiei naţionale, ci numai iluzia acestei ridicări. Evident, cu nuanţe de la ţară la ţară.

Protecţionismul, noi îl socotim astăzi, ca un complex de măsuri preventive, la adăpostul cărora Statul are posibilitatea de a-şi dirija economia internă, ferit fiind în această acţiune de stingheririle pieţelor străine. De aceea când legilor de protecţie nu le urmează intervenţia energică şi regulatoare a Statului, rezultatele, în marea majoritate a cazurilor sunt tocmai contrarie de ceeace se chiamă ridicarea economiei naţionale. Intr'adevăr la adăpostul protecţiei vamale se creiază industrii ai căror conducători nu-şi bat de loc capul pentru a reduce preţul de cost al produselor fabricate. Din contră se formează o reţea de carteluri, care fixează mărfurilor preţuri de speculă. Consumatorul e forţat să suporte şi indolenţa şi specula industriaşului autohton, plătind produsul industriei naţionale, inferior în calitate, de câteva ori mai scump decât pe cel străin. Se mai poate însă întâmpla, cum e cazul pentru multe ramuri de industrii la noi, ca un regim vamal protecţionist să nu stimuleze totuş iniţiativa privată autohtonă, şi atunci taxele vamale devin deadreptul taxe fiscale, plătite evident de consumator. In primul caz economia naţională se confundă cu profitul câtorva societăţi anonime, în cel de al doilea, este deadreptul un import deghizat şi fără control, care nu-şi găseşte nici un fel de îndreptăţire.

Economia naţională noi o vedem condusă direct sau cel puţin controlată atent de către Stat a cărui primă grijă va fi de a calcula la intervale mici capacitatea de consumaţie a debuşeurilor interne şi externe pentru a şti cum să dirijeze capacitatea de producţie, a tuturor ramurilor de activitate, de a cărui bună funcţionare este cel dintâi responsabil.

Astăzi economia naţională impune următoarele obiective:

a) Valorificarea tuturor bogăţiilor naţionale;

b) Creiarea de debuşee muncii naţionale;

c) O acţiune cu tendinţa de a nivela veniturile din diferitele ramuri de activitate şi din diferitele categorii de muncă.

Să ne oprim puţin asupra lor.

Prin valorificarea bogăţiilor naţionale înţelegem ridicarea standardului de viaţă economică şi socială, adică înseamnă a transforma piatra în şosele, lemnul în construcţii, metalele şi minereurile din adâncul pământului, în unelte ale civilizaţiei

Valorificarea bogăţiilor naţionale implică în mod necesar crearea de debuşee pentru muncă. Adică, pretinde să se transforme în muncitori, legiunile de şomeri, acolo unde populaţia este desprinsă de pământ; iar în statele agrare să se utilizeze timpul liber al plugarului. Printr'un control prudent al economiei naţionale, Statul va stabili acel acord între producţie şi consumaţie. Dealtfel de modul cum se realizează armonizarea acestor factori în raport cu evoluţia lor depinde prosperarea sau ruina statului.

In ceeace priveşte nivelarea veniturilor din diferitele ramuri de activitate şi categorii de muncă, avem două cazuri distincte:

1) Când spunem nivelarea veniturilor din diferitele categorii de activitate, înţelegem ridicarea veniturilor agricole la nivelul veniturilor industriale. Acest deziderat economic se poate înfăptui pe deoparte printr'o susţinută politică agrară pentru o maximă valorificare, iar pe de alta dând posibilitate plugarului de a-şi utiliza timpul liber, pe care meseria sa îl dă, în alte activităţi, în aşa fel încât agricultorul să-şi poată asigura un venit corespunzător cu al muncitorului industrial. 2). Când spunem nivelarea veniturilor din diferitele categorii de muncă înţelegem reducerea tuturor acelor colosale diferenţieri de venituri individuale, care constituesc tot paradoxul vieţii sociale de astăzi

Veniturile unor muncitori mai mari de câteva zeci sau sute de ori, decât ale altora nu sunt decât un pericol pentru echilibrul social. Vom căuta să arătăm cândva, că o acţiune tinzând să anuleze izbitoarele contraste ale câştigurilor individuale, nu strică cu nimic acelui armonic imbold de progres şi nici nu intră în conflict cu aşa numitul motor al activităţii omeneşti, care se chiamă interes personal.

Aminteam mai sus că toate incursiunile noastre în domeniul economiei naţionale îşi găsesc justificarea astăzi. Conjuctura economică este schimbătoare, şi deaceea se poate ca tot ceeace preconizăm noi astăzi, mâine să fie lipsit de sens. Insă, sigur că acel mâine îşi va găsi soluţiile lui. Economia aplicată nu este decât o continuă adaptare la condiţiunile economice prezente. De aceea nu trăim nici în umbra trecutului, ca să înghesuim viaţa în calapoade incomode, dar nici nu ne lăsăm prinşi de mirajul vreunei lumi ideale, care ar fi să ne-o aducă viitorul. Revendicările pentru care luptă o generaţie se vor fixate şi realizate în prezent. Ele vor dura atâta vreme cât vor fi conforme cu imperativele timpului

Pe urmă? Pe urmă alţi oameni, alte probleme, alte soluţii.

M. C. GHEORGHIU

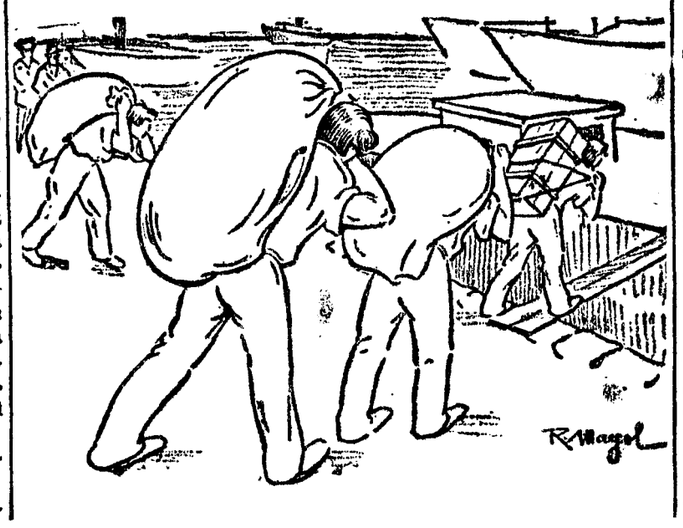

Asociaţia gazetarilor creştini

Am fost informaţi de mai multă vreme că a luat fiinţă, pe strada Brezoianu, o „Asociaţie a gazetarilor creştini".

Ne-am bucurat!

O persoană demnă de toată încrederea, ne-a spus mai zilele trecute că sus zisa asociaţie a „primit ordin" *dela „şeful" unei organizaţii politice, căruia nu-i suntem dragi, ca noi cei dela „Cruciada" să nu fim primiţi.*

Pagubă 'n ciuperci!

Ne pare rău numai că am crezut o clipă în cinstea profesională a asociaţiei de sub preşedinţia d-lui Virgil Economu, *iar inimile noastre de Români au tresăltat de bucurie că în sfârşit presa s'ar putea descotorosi de ciurucurile cari lucrează în divergenţă cu aspiraţiile româneşti.*

Păcat că idealul presei româneşti, care s'ar fi crezut salvat, a căzut din lac în puţ.

O asociaţie cu gânduri cinstite nu trebuie, nu poate *primi sugestii străine, mai ales făcute de un „şef" atât de deochiat. Nu spunem aceasta pentrucă sugestia, ca să nu-i zicem* ordinul, *este îndreptată contra noastră.*

Un gazetar, se presupune, că este onest şi în fapte şi în idei. Nu se poate vinde şi nu-şi poate pune pana în slujba unor idei contrare celor pe care le are el.

Un gazetar, presupus onest, nu poate primi „sugestii", *ori dela cine ar fi ele emanate.*

Cu atât mai mult, o asociaţie gazetărească şi încă întitulată şi creştină, nu se poate lăsa influenţată de cineva.

Asta pentru prestigiul ei.

Dacă ascultă de cineva, acel cineva trebuie să fie conştiinţa membrilor săi şi nu un şef de organizaţie politică. Dacă adevărul e cel spus a doua oară, atunci „e ceva putred în Danemarca".

In faţa acestei stări de lucruri, nu avem altceva de făcut decât să spunem clar celor dela „Asociaţia gazetarilor creştini" *că nu am avut niciodată gândul să le batem la uşă, nici dumnealor, nici altor asemenea „asociaţii" şi că ne este indiferent dacă vom fi numiţi „gazetari" sau simpli luptători ai condeiului.*

Ba chiar ne-ar plăcea să rămânem aşa cum suntem, simpli şi intransigenţi luptători ai ideei.

AUREL ILIEŞ

Turneul „Apărarea are Cuvântul"

D. Petre Bellu autorul romanului „APARAREA ARE CUVANTUL", a adaptat pentru scenă celebra sa lucrare cu care va întreprinde un turneu în principalele oraşe din ţară.

In fruntea ansamblului, făcând creaţii desăvârşite sunt d-nii:

CONSTANTIN BARCAROIU, — autorul romanului *„Periferie"*.

Al. Jeles.
D. Mereanu
I. Tomescu
I. Constantinescu
G. Soare
G. Lascu

şi doamnele:

Renée Prestianu
Florence Lupescu
Tita Constantinescu
Gabi Antoniu
Zoe Traian

D. Petre Belu va însoţi turneul în toate oraşele şi va ţine o conferinţă înainte de începerea spectacolului.

ITINERARIUL

Piteşti	Sâmbătă	9 Noembr.
T.-Măgurele	Duminică	10 „
Caracal	Luni	11 „
Craiova	Marţi	12 „
Tg.-Jiu	Miercuri	13 „
T.-Severin	Joi	14 „
Lugoj	Vineri	15 „
Timişoara	Sâmbătă	16 „
Arad	Duminică	17 „
Oradea	Luni	18 „
Cluj	Marţi	19 „
Sibiu	Miercuri	20 „
Braşov	Joi	21 „
Ploeşti	Vineri	22 „
Galaţi	Sâmbătă	23 „
Brăila	Duminică	24 „
Tecuci	Luni	25 „
Bârlad	Marţi	25 „
Chişinău	Miercuri	27 „
Vaslui	Joi	28 „
Iaşi	ineri	29 „
Cernăuţi	Sâmbătă	30 „
Rădăuţi	1 Decembrie	
Rădăuţi	Duminică	1 Dec.
Dorohoi	Luni	2 „
Fălticeni	Marţi	3 „
Roman	Moercuri	4 „
P.-Neamţ	Joi	5 „
Bacău	Vineri	6 „
Focşani	Sâmbătă	7 „
Cerna Vodă	Duminică	8 „
Constanţa	Luni	9 „
Bazargic	Marţi	10 „
Călăraşi	Miercuri	11 „

TRIBUNA CEFERISTĂ
Elevii mecanici

In cronica noastră de rândul dul trecut din cauza lipsei de spaţiu, n'am putut scrie nimic despre o altă mare nedreptate. E vorba de o altă categorie de slujitori, aceia a elevilor mecanici din anii 1929—30 cari până astăzi sunt exploataţi în chipul cel mai ruşinos de către Administraţia C. F. R.-ului. Iată cum: absolvind şcoala de mecanici în care li s'au dat toate instrucţiunile necesare, sunt trecuţi în tabelele de salarii cu elevii mecanici. Pregătirea fiind destul de bună, Administraţia C. F. R. i-a întrebuinţat cu succes dându-le conducerea locomotivelor. Prin urmare sunt mecanici neoficiali, cari au răspundere de mecanici primind în schimb salarii de fochişti sau lăcătuşi. Şi bineînţeles, dacă se întâmplă vreo abatere, de multe ori căutată cu lumânarea de către organele de control, amenda — fără discuţie — o suportă la fel ca şi mecanicul.

Când s'a făcut încadrarea care s'a dovedit rău intenţionată şi care se va schimba, sperăm în sensul dolcanţelor personalului, negăsindu-l cu titlu de mecanici şi asta fireşte din „neglijenţă" n'au fost încadraţi, ci lăsaţi tot cu salariul brut de 3900 lei din care se scade tot convoiul de reţineri, amenzi, etc., aşa că nu primesc în mână decât cel mult 2500 lei! Ce se face un om cu familie, cu leafa aceasta? Pe lângă aceasta sunt siliţi să muncească câte 500 de ore lunar, n'au repaus niciodată să se odihnească de oarece sunt îndrumaţi din nouă fără să li se plătească mai mult de 192 de ore.

Oare nu mai există în fruntea acestei instituţii nici un om care să se îndure şi să plătească munca aşa cum se depune? Nimeni nu cere mai mult de cât merită, dar ceeace merită, să se plătească! Cei puţn, acum să se facă dreptate acestor năpăstuiţi, cu prilejul rectificării încadrărilor

Tot în această ordine de idei, ridicăm protestul nostru vehement împotriva funcţionarilor de la „Divizia Financiară" cari calculează intenţionat greşit salariile, dând lipsă din ele. Când se raportează, se fac anchete şi paranchete, dar rămân la dosar, fără să se pedepsească lipsa voită de atenţie şi nici măcar să se îndrepte cel puţin pe viitor.

Dacă Regia Autonomă nu are cunoştinţă de aceste abuzuri, fiindcă sunt „inşi" interesaţi ca să nu se ia măsuri e datoare să-şi plece urechile la suferinţele slujbaşilor ei şi să intervină cu energie, aplicând pedepsele cuvenite funcţionarilor vinovaţi. E o hoţie pe faţă — oficială — care atinge prestigiul Regiei C. F. R. Şi cu atât mai vârtos e datoare să arate că nu se pretează la asemenea murdării.. Noi aşteptăm!!

DAN-CONST. MALTEZI

Pentru corespondenţi

■ Anunţăm pe această cale pe dd. corespondenţi din provincie, că li se vor publica articolele trimese, în numărul viitor.

Numărul de faţă e consacrat protestării şi cererii de achitare a conducătorului Cruciadei.

Cărți. Probleme. Idei

TINERET 1935

Este greu de definit acest tineret. E greu de definit în sensul de a preciza de unde și până unde se întinde el. Noi îl considerăm însă pe acela care se manifestă astăzi; adică pe acela care poate să-și exprime dorințele sau revoltele.

Acest tineret care se agită așa de mult, formează viitorul țării. El va conduce mâine această țară așa de greu încercată, astăzi. Deaceea de la el se cer multe sacrificii. Totuși, pentru a preciza mai bine acest tineret, ținem să spunem dintru început, că nu-l categorisim după vârstă. Il judecăm după manifestările sale. Atât și nimic mai mult. Vom trece în revistă felul cum se manifestă el și vom căuta să pătrundem — cât de cât — în viitor, încercând să vedem ce va putea realiza.

Nimeni — credem — nu se mai poate plânge că tinerii nu au pătruns în viața noastră publică. Față de atitudinea pe care o luaseră acești tineri, nu mai departe de cât acum doi ani, cine se aștepta la această rapidă ascensiune a tineretului. Toată lumea își aduce aminte de curentul negativist lansat în 1933. Toată lumea poate să-și amintească de anatema aruncată asupra tuturor bătrânilor din viața noastră publică — fie spirituală, fie politică — de către penele tinere. Era o psihoză general tinerească, acuzația împotriva bătrânilor. Exista o nemulțumire generală față de felul de a se purta al acelora ajunși la o maturitate înaintată. Se cerea o înoire. Și anume, o înlocuire a cadrelor. Tinerii cari făceau scandalul, pretindeau că timpul în care trăim cere alți cârmaci, cei vechi fiind uzați și neputându-se acomoda cu evoluția. Dacă integral nu aveau dreptate, totuși într'o măsură oare care adevărul era de partea lor.

Trebuie să recunoaștem, și vom verifica aceasta cu toții — fiecare la rândul său — că dela o vârstă anumită, fiecare om trăește din trecut și prin el. Adică, de la o vârstă oarecare, omul nu mai poate înțelege evoluția. Devine conservator, apărând cu încăpățânare principiile în care s'a desvoltat el. Cauzele acestui conservatorism nu le căutăm. Cert este, însă, că de la o vârstă anumită, omul devine conservator. Dar este la fel de cert, că fiecare bătrânețe are tinerețea corespunzătoare. Fiecare pleiadă de bătrâni trebuie înlocuită de tinerii epocii respective.

Locul ocupat se părăsește însă cu greu și cu păreri de rău. Ta leagă de el o viață sau, poate, anumite interese. Totuși acest loc este rânnit de altul care știe că i se cuvine. (Sau poate nu i se cuvine).

Esențialul este că, la câte o perioadă de timp, care nu numără niciodată prea mult peste treizeci de ani, trebuiesc înlocuite cadrele. Iar această înlocuire nu se face de bună voie, ci cu „scandal" public. Acelaș lucru s'a întâmplat și în 1933. De atunci și până acum, s'au făcut însă foarte multe înlocuiri. Tineretul a pătruns în toate domeniile, în unele ajungând chiar conducător. Ceeace voim să discutăm acum, aici, este aportul acestui tineret pentru binele general.

Atât tineretul politic, cât și cel spiritual, nu a adus nimic nou în domeniile respective. Fiecare a făcut scandal până a căpătat un loc. Fiecare a afișat idei noi. Fiecare a strigat că trebuie o altă viață cu alt ritm. Mai viol, mai aproape de realitățile românești, mai sănătos. Dar nimeni nu a urmat ceeace a afișat. Totuși, majoritatea acestui tineret a ocupat diferite posturi publice. Se naște acum întrebarea:

Ce fac tinerii acum, după ce au înlocuit pe unii bătrâni? Și o altă întrebare.

Cu ce contribue acești tineri, la înnoirea, la îmbunătățirea vieții poporului românesc?

Răspunsurile la aceste întrebări, nu sunt grele, dar sunt dureroase. Grozav de dureroase, cu atât mai mult cu cât ele dezic o tinerețe a unui început de veac pe care-l putem bănui și răspântie de ere.

Acești tineri cari eri nu aveau ocupații și cari râvneau după ele, astăzi când s'au văzut căpătuiți, nu mai au nimic de spus. S'au liniștit, și's mulțumiți și cu felul acesta de viață, pe care câtva timp în urmă îl condamnau.

Dar astăzi înțelegem lucrurile în cruda lor realitate. Scandalul făcut acum doi ani nu era pornit din dorința de mai bine, ci din dorința de parvenire. Nu foamea agita pe tineri atunci — foamea cel puțin le-ar fi dat oare cari circumstanțe atenuante — ci invidia. O dovadă că acesta este adevărul? Purtarea lor de azi. Ea nu diferă de loc de aceea a acelora cari le-au permers. E, încă, mai condamnabilă.

Tineretul nostru de astăzi nu are nici un crez politic, după cum nu are nici unul spiritual.

Avem un tineret de influență, format din cățeluși cari de-abia așteaptă să le crească și lor colții.

Par'că nu ar fi tot tinerii aceia intransigenți cari „dădeau cu barda în Dumnezeu" și ar fi fost în stare (sic) să dărâme o întreagă cetate, pentru a-și apăra crezurile. Unde sunt tinerii cari negau orice valoare românească, socotind că politica sau cultura românească începe dela ei și cu ei? S'au pierdut? Au murit? Nu. Nici una, nici cealaltă.

Acești tineri există. Sânt cei pe care-i vedem astăzi. Sunt tinerii care și-au sfărâmat idolii fiindcă trebuia să sfărâme ceva, dar cari astăzi adulează pe acești idoli. Sunt tinerii cari au trecut prin multiplele partide politice — și de ce să ne plângem: avem destule partide politice — pentru a nu se fixa nicăiri. Sânt tinerii șantagiștii de mică sau de mare anvergură. Sunt tinerii fără nici un crez, fără nici o atitudine. In general, sunt tinerii lichele.

Ne doare sufletul de cele ce scrim astăzi. Dar trebuiesc scrise tocmai pentru a stârpi răul. Trebuie să știe toată lumea în mâinile cui vor intra frânele acestei țări mâine-poimâine. Trebue să demascăm pe acești tineri cari pentru un argint mai mult își vând sufletul, fie chiar și străinului. E dureroasă această demascare, mai ales pentru noi care suntem tot tineri. Dar o facem tocmai pentru a arăt că putem spune adevărul pe față, oricât ar fi ei de crud. Și demascăm tinerețea anului 1935, tocmai pentru a salva de la compromis și micime, pe cei câțiva tineri cari au mai rămas neîntinați și cari mai cred într'o România mare, o Românie fericită, condusă cu dragoste și devotament numai de fiii ei și care să hrănească numai pe fii ei.

Nu avem nevoie de mințile tinere, erudite, cari și-au pus erudiția în slujba minciunii, pentru a avea un oarecare confort.

Nu avem nevoie de inteligențele tinere, ascuțite, cari nu se servesc decât pe ele, în dauna colectivității.

Nu avem nevoie de talentele tinere cari se mulțumesc numai cu zestrea naturală, ne mai muncind.

Chemăm în jurul nostru tinerii cinstiți, dornici de muncă, hotărîți să spună și să servească numai adevărul și pentru care dreptatea să fie justiția supremă.

Trebuie să formăm un front tânăr care să fie adevăratul tineret 1935. Să fim un tineret demn și hotărît, cinstit și curajos. Trebuie să muncim, să construim sau să consolidăm, pentru a pregăti România de mâine, tare, frumoasă și mare.

Numai noi cei câțiva rămași credincioși unei idei frumoase, de mai bine, avem datoria de a munci și de a lupta împotriva răului care amenință această țară. Și un rău periculos acum ca și în viitor, este acest tineret fără nici un crez și fără nici o conduită. De aceea demascăm astăzi putreziciunea din sânul tineretului românesc prostituat, spiritual sau politic.

PAUL BARBULESCU

BRANCUȘ — Portret

Toamnă...

Toamna trecea pe străzi
dăruind gologani de frunze mâinilor pământului..
Umbrele coborau pe umerii înserării
ca pe grumaji de sfinți,
binecuvântând lacrimele streasinelor...
Noaptea deschidea ochi de lumină
în fiecare fereastră.
Vântul își frângea genunchii în fiecare poartă
adunând inimile frunzelor.
ca să le soarbă flacările și toamna..
...A trecut întâi un copil alb
lungit într'un pat de lemnși flori.
ca să zâmbească cenușiu — ca unei jucării —
celei din urmă tristeți și celei dintâi bucurii..
(A pornit spre cer. — de pe maidan...)
In păr, i s'a oprit o rază, — frântă
din soarele unui castan..
Copilul pleca departe, departe,
pe drumul unui basm cu-argint de lună
ca să îl facă înger Maica Domnului cea bună...
Apoi, nu a mai fost — din nou — nimic..
Târziu, noaptea s'a despletit pe străzi
și luna a venit s'o piaptăne.
cum fata de împărat pe sfânta Vineri
din basmul ce îl ascultase până eri.
copilul ce trecea acum prin dimineți
cu pași de rouă și cu zâmbet de tristeți...

ION-AUREL MANOLESCU

O sărbătoare

Pământu-și îmbrăcase vestmânt de primăvară,
Dar dragostele noastre dăduse'n pârg de vară;
Și'nflorați, porniram, uimiți ca doi copii,
Să ne cântăm iubirea pe dealuri și câmpii.

Adulmecam, în vânt, miros de iarbă crudă,
Când cerul ne privea mai blând decât o rudă;
Și'ntre pământ și cer, ca într'o taină sfântă,
Noi auzeam cum Domnul cu liniștea cuvântă!

In urma unui flutur abia născut, candidă,
Ai început s'alergi cum sboară o silfidă,
Dar te-ai întors grăbită, crezând c'o să mă pierzi,
De-au început să rădă toți pomii din livezi!

Apoi, învăpăiată de-a soarelui căldură,
Mi-ai dat o sărutare cu însetată gură,
Și te-ai deschis la bluză, de unde sânul plin,
A răsărit mai alb ca florile de crin!

Au înflorit, atuncea, toți pomii de mirare!
Un imn ți se cânta din fiecare floare!...
Și păsări cenușii s'au înălțat în soare,
Să dea de știre lumii că jos o sărbătoare!..

CONSTANTIN BARCAROIU

Să răspundă Hertz!

Editorul escroc Marton Hertz a tăcut chitic și de data asta. Cu toate că și alte ziare, s'au sesizat de denunțul nostru, cerând lumină, d-l Marton Hertz s'a zăvorît într'o tăcere. CARE-L ACUZA. Cum am promis cetitorilor că de data aceasta, nu vom înceta campania până ce Marton Hertz nu va fi pedepsit justițiar, continuăm acuzarea. Și anume:

1. ACUZAM pe Marton Hertz că a MODIFICAT manuscrisul PERIFERIE al lui Const. Barcaroiu fără ca vre-o clauză din contract, să-i dea dreptul.

2. ACUZAM pe Marton Hertz că FRUSTEAZA pe autori la tirajul volumelor, tipărind în înțelegere cu tipografia Eminescu, tiraje peste numărul prevăzut în contracte.

3. ACUZAM pe Marton Hertz că L-a FURAT pe Panait Istrati, de 3.000 (trei mii) de lei sumă care reprezintă onorariul colaborării la revista Cinci lei.

4. ACUZAM pe Marton Hertz că A SILIT, pe d-na Panait Istrati să recunoască, drept contract o fițuică apocrifă.

5. ACUZAM pe Marton Hertz de FALS și ESCROCHERIE, deoarece a avut cutezanța să prezinte, drept contract al lui Codin, o hârtiuță care prezintă adăugiri și ștersături. Un contract de editură se bate la mașină și se face în 2 exemplare. ESTE EXCLUS ca tocmai exploatatorul Hertz, care face contracte de editură cu clauze grele și migăloase pentru autor, să se fi mulțumit dela Istrati numai cu o biată fițuică.

6. ACUZAM pe Marton Hertz de ABUZ DE INCREDERE și FALS IN ACTE PUBLICE, de EXPLOATARE SALBATECA A SCRIITORILOR și NERESPECTAREA CONTRACTELOR, pe care le semnează.

SOMAM PE HERTZ, SA NE RASPUNDA. Altfel, în numărul viitor s'ar putea să povestim cititorilor o potlogărie pe care acest editor escroc a săvârșit-o asupra d-lui D. V. BARNOSCHI. Escrocherie, care se va epiloga pe băncile Justiției. **Cu atât mai bine!**

SOMAM pe Hertz, SA NE RASPUNDA și SA NE DEA IN JUDECATA, dacă mințim cumva.

CRUCIADA

Marginale

■ **BUCUR, poem de Virgil Treboniu, — a apărut. Și rezumă în versuri de-o frumusețe rară, povestea acestei figuri legendare.**

Virgil Treboniu își încununează, prin apariția acestui poem, o activitate literară fecundă și aristocrată, — reprezentată în vreo 25 de volume tipărite. E un succes cinstit și un rod cu miez greu.

■ **NENUFAR este numele tineresc al unei proaspete reviste de proză, vers, critică, — care a apărut la Călărași.**

Nenufar va oficia, între altele, leturghia amintirii lui Panait Istrti. (Numărul pe Noemrie prezintă un fragment din **Moș Anghel** și câteva pioase rânduri ale redacției).

Dintre semnatari evidențiem pe: **Coca Farago, V. Culică, George Danubia, N. Strătescu, ș. a.**

O poezie slabă, cu o dedicație, nelalocul ei, semnează Dimitrie **Batova.**

NENUFAR va putea fi, pe curând, paginile cele mai frumoase și mai bine tipărite ale provinciei.

■ **OGLINZI DE VIS, poeme de V. Spiridonică, ascund un vers curat, bine inspirat și adesea mergând până la reprezentativ.**

Oglinzi de vis **verniseazâ onorabil colecția PĂMÂNTUL, a revistei cu același nume, din Călărași.**

■ **BUGEACUL,** tânărul și vigurosul vlăstar sufletesc al confraților basarabeni, aduce surprize rare: o poezie a **RASVRATIRII,** de Vladimir Cavarnali, o semnalizare obiectivă a d-lui **Igori Ivanov,** cronică literară bogată și justă, poezii de **Tudor Nencev, I. Slavov, Dem. Brăileanu.**

BUGEACUL este o aripă de entuziasm și-o brazdă cernoziom.

■ **GAND NOU transilvănean și GLAS ROMANESC în regiunea secuizată, — sunt două periodice care luptă din răsputeri pentru menținerea românismului, în Transilvania, Gospodarii acestor făclii ale românismului, d-nii Radu Chirovici și Oct. Dobrotă, dovedesc mare pricepere și tragere de inimă.**

■ **BUKARESTI LAPOK,** cu data de 20 Octombrie, insultă grosolan amintirea lui Panait Istrati. Obrăznicia acestor minoritari, care ne umilesc la noi, acasă, va trebui pusă la punct, mai pe larg. Și aceasta o vom face într'un număr viitor.

■ **GRAI MOLDOVENESC,** vechea revistă literară a d-lui A. G. Delafîntînele, apare dârz, continuîndu-și linia, fixată atît de cumpănit, acum patru ani.

Colaborează cu gînduri utile: **N. Iorga, Laur Preda, G. M. Zamfirescu și George Lesnea.**

■ **CENUȘIU, poesii de Paul Bărbulescu, apare pe curînd în editura Cruciada Romînismului. Va fi o surpriză, dincolo de asteptări. Ne îndeamnă să spunem astea, calitatea originală a manuscrisului și execuția tipografică, excepțională.**

■ **SUFLET NOU,** revista satului bănățean, a apărut închinată Iașilor. Este o pagină de istorie și de actualitate, indispensabilă.

■ **PASAREA ALBASTRA a apărut. Și ne-a desiluzionat prin poezia, nemăsurat de slabă și articolele de semnalizare și studii. cam TRUNCHIATE.**

Cele șase pagini oferă, totuș, o surpriză de rară calitate: CALCATORII LEGII, minunata nuvelă a Lidyei Seifulina.

■ **MUGURI, jurnalul copiilor, apare la Ploești, în formatul BILETELOR DE PAPAGAL. Și redactat, aproape de mintea și nevoile celor mici, de priceputul dascăl și scriitor, tânărul Ștefan Alexiu.**

■ **NU RECENZAM DECAT CARILE ȘI REVISTELE PRIMITE LA REDACȚIE.**

Cronica literară

on I. Cantacuzino: Uzina de basme

Poate că nu ne-am fi oprit atât de stăruitor asupra cărții d-lui *Ion I. Cantacuzino*, dacă, mai ales în primul ei capitol, n'am fi găsit scrise, afirmațiuni pe care înainte să le accepți, în orice caz, este bine să le discuți.

Desigur că orice autor este entuziasmat de subiectul preocupărilor sale. Acest entusiasm este chiar necesar, pentru ducerea până la capăt a lucrului început.

Survine, însă, de multeori, din pricina preferințelor care de animă, o tendință de a da forță „universală" credințelor tale și de a formula enunțuri cu caracter general, acolo unde se potrivesc doar explicațiunile de detaliu, ale materialului tratat.

Astfel, d. *I. Cantacuzino*, în aplicațiunea deosebitei admirațiuni pe care, probabil, o are pentru ecran, pornește dela considerațiunea că cinematograful *„a coborât ideea frumuseții din sferele abstracte și a încarnat-o pe străzi, în tramvaie, și în magazine, în ochii aspri ai vecinului și în curba pulpelor svelte ale fetelor de pe trotoir-ul celalt"*.

Lasă că citatul de mai sus poate fi învinuit că nu deosebește *hedonicul* de *frumos*, dar, Doamne, arta astfel democratizată și produs al unei epoci, grăbită după legnicioasă satisfacțiune, denotă ori intimă confuzie, or pretinde o „nouă accepțiune" a sexului frumosului. Autorul cărții de care ne ocupăm susține ultima alternativă.

După ce profetizează, categoric și exclusivist, că *„uzinele de creiat filme sunt de fapt uzinele în care se creiază mentalitatea și se modelează sufletul omului de mâine"*, că *„frați de lapte cu cinematograful, copiii de azi, oamenii de mâine, își vor fi perfectat școala vieții în fața umbrelor mișcătoare"*, tot atât de proclamativ, d. *I. C.* conchide: *„De sensul lor va atârna în mare parte și sensul vieții viitoare"*.

Este adevărat că perfecțiunea tehnică a ecranului coincide cu momentul spiritual al unor generații, decăzute din gustul *permanentului* și pornite să spiritualizeze efemerul și relativul, ca atare să promoveze posibilitatea de viață spirituală până și în carne. Este tot atât de adevărat că lipsei de adâncime a omului actual îi corespunde superficialitatea emotivă și *aparența* artistică pe care o culege din vizionarea unei producțiuni cinematografice.

D. *Ion Cantacuzino* așează însă problema cu totul altfel. Pentru d-sa, posibilitățile tehnice, cucerite de efortul științific contemporan, și adaptate ecranului, învederează nu un simplu mijloc de orientare socială, dar apariția unei *quintesențe de artă*, imposibilă genurilor artistice de până ieri

„Prin aceste mijloace atât de variate prin gama lui atât de întinsă, cinematograful e cel dintâiu capabil să realizeze visul lui Baudelaire: „miracolul unei poze poetice, muzicală, destul de mlădioasă și destul de aspră, ca să se adapteze mișcărilor lirice ale sufletului, unduirilor visărei, tresăririlor conștiinței". Mai departe, d. *I. C.* continuă: *„Ceiace literatura cu nici unul din procedeele sale, fie suprarealismul lui Breton, fie monologul interior al lui James Joyce, nu se știe dacă va isbuti vreodată, cinematografului îi stă la îndemână"*. Iusfârșit, ajungem la concluzie: *„Cinematograful cuprinde astfel, punct cu punct, toate caracteristicele pe care le-am putea releva în opera de artă. Cred, mi mult, că reprezintă în mod ideal* (sic!) *definiția pe care technicieni feluriți au dat-o operei de artă, căci însumează toate elementele cardinale ale acestor definiții"* [1]).

Vai! Ce ușor și fără să bănuim, am ajuns să posedăm „idealul" artei! Și cât de... populară trebue că este arta, în înțelesul ascensiunei sale ultime (ideale) dacă se poate însuși ori când și de ori cine!

Desigur că dacă aserțiunile sus reproduse n'ar veni din partea unei minți, care a dovedit de atâtea ori temeinică pregătire și veritabile aptitudini de interpretare, le-am fi socotit emanațiunea unui gând aventurier, lipsindu-le deci comentariul nostru. Pe d. *Ion Cantacuzino* însă, l-am citit și l-am ascultat adeseori, de aceia greu îmi vine să pricep cum poate confunda d-sa conținutul artistic, cu elementele de anecdotă pe care ni le prezintă ecranul. Căci este dela sine înțeles că un regisor de filme nu „selectează" pentru realizările sale decât episoadele care, prin faptul că sunt introduse dinaintea peliculei sub forma lor nudă, evidentă, „nelucrată" artistic, *convin*, ca atare, prin indice de emoție și prin proporția sentimentelor direct și cu sgomot afișate: uniformității de sensație a marelui public, anartistic și nepregătit.

Acea *„mai ușoară însimțire a realității"*, datorită cinematografului, și la care se referă d. *I. C.* nu arată un câștig *în artă*, al epocei noastre, dar probează, simplu și limpede, echivalența dintre capacitatea de absorbție a spectatorului și maniera plastică în care faptul desbătut cinegrafic, se prezintă ochiului neexperimentat, și trupului, care s'a rupt din stradă, pentru a se împărtăși, în sala de spectacol, de emoții *repezi și sigure*.

Prin urmare, nu-i vorba aici de întrunirea diferitelor genuri *artistice*, pentrucă în cele mai frecvente cazuri, regisorul nu este dublat de un estet, și poate că nici nu trebue să fie, de vreme ce el nu „combină" între efectele spiritului pur — dar este un observator atent, al nevoilor emoționale ale majorităților. Un regisor nu poate avea în vedere de cât ceiace, în chip nemijlocit, este imediat transmisibil impresionabilității omenești, asigurând totodată, oficial și public, o densă satisfacțiune retinei și o încurajare aptitudinilor individuale, omogen vitaliste, puternic nesățioase. Și anume: a *evidențelor* vitaliste, pretabile la o desfășurare gradat intensivă a cuprinsului și străbătute de un extract logic al întâmplării. (Nu mă îndoiesc că pe d. *Ion Cantacuzino* însuși l-ar face să surâdă, gândul că s'ar putea adapta pe ecran cărțile unui *Marcel Proust, André Gide* sau acelea ale lui *James Yoyce*, pe care d-sa îl citează într'o împrejurare oarecare...).

Iată un exemplu din care se poate vedea că lentila chiar atunci când adaptează subiecte de provenienței literară, nu înregistrează decât situațiunile care, în dependență de primirea factorului receptiv, îl hrănesc și îl animă.

Este, dacă ni se permite paradoxul, și dacă nu înjosim prea tare înțelesul noțiunei de artă, *„une éspece de l'art, à l'usage du peuple"*...

*

Vom tăgădui minunatele efecte pe care le realizează dinamica vizuală a clișeelor? Incontestabil, nu. Sau vom deduce, de aci, că marii actori nu fac artă? Iarăși, nu. Dealtfel, la ultima întrebare nici nu eram ținuți să răspundem, deoarece rezerva noastră provine din teama ca nu cumva nuanța ioasă a fondului cinegrafic să fie confundată, ba chiar să fie numită „adevărata" expresie, a idealului în artă.

Ceiace noi, de fel nu credem.

Cât privește restul volumului d-lui *Ion Cantacuzino*, nu este deajuns să spunem că *„Uzina de basme"* este singura încercare făcută la noi, de-a teoretiza și expune doct, investigațiile de cunoaștere și de interpretare a cinematografului.

In comparație cu *„Le Cinema"*, cartea mult citită a lui *Ernest Coustet* (scrisă atunci când filmul sonor era mai mult un deziderat decât o realitate) — *„Uzina de basme"* a d-lui *Ion Cantacuzino*, purceasă nu pe planul de expunere a fenomenului *fizic* dar acela de interpretare literară, prezintă avantajul actualității și al talentului.

Ce păcat, însă, că autorul a dat cărții sale un titlu care amintește atât de frapant pe *„Traum maschine"* de *Ilja Ehrenburg*.

MIRCEA MATEESCU

1) cf. *„Uzina de basme"*, pag. 20.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

VIAŢA POLITICA

Opinia publică şi arestarea lui Mihail Stelescu

■ ROMANI!

Pentru memoria celor opt sute de mii de eroi jertfiţi pe altarul Patriei, clădind România Mare, cu care noi urmaşii celor jertfiţi, ne mândrim astăzi,

Pentru amara suferinţă a neamului nostru românesc în decursul veacurilor ce s'au scurs,

Pentru binele ţării şi al urmaşilor noştrii,

Pentru cinstirea şi mărirea sfintei noastre credinţe strămoşeşti.

CEREM: imediata punere în libertate a luptătorului românesc, MIHAIL STELESCU, din temniţa cu ziduri reci, în care trebue să putrezească duşmanii neamului nostru, iar nicidecum martirii şi eroii lui.

Revista GAND NOU transilvănean
R. Chirovici, prim redactor

■ FRAŢI CRUCIAŢI!

Cu durere am luat cunoştinţă de suferinţa, pe care o încercaţi atât voi ca tovarăşi de muncă ai conducătorului nostru, cât şi mulţimea necunoscută a celor cari vă preţuesc şi urmează.

Nu mă cunoaşteţi. Dar eu vă cunosc! Sânteţi suflet din sufletul meu. Cine sunt eu? Sunt simbolul mulţimei uimite, pe care voi n'o ştiţi, dar care palpită şi trăeşte prin voi. Da! Mulţimea asta, uimită de un gest *nu numai nedrept*, DAR CHIAR JOSNIC. Se îngrozeşte gândul şi nu poate să se liniştească, în faţa unei măsuri barbare, într un secol de apoteoză creştină şi de pretinsă libertate democratică.

Vremurile noui înscriu, cu slove de foc, în calendarul martirologic un nume scump, tuturor: MIHAIL STELESCU. Un nume, care va spune celor ce vor veni după noi, că în anul de graţie 1955 dela Christos, *a fost martirizat pentru izbânda Crucei*, un om care n'a avut altă vină decât aceea *de-a întreţine flacăra sfântă a credinţei şi a dragostei de neam*, LA UMBRA SFINTEI CRUCI...

Martir al vremurilor noui, fii mândru! In umede ziduri de închisoare îţi vei aduce aminte de convoiul acela nesfârşit al sfinţilor martiri, din primele secole ale creştinismului. Fii mânddu!... Cauza crucei nu-i numai o cauză dreaptă *ci chiar sfântă*. Creştini suntem, în umbra crucii vrem să trăim şi la picioarele ei să sfârşim această viaţă..

Iar când nu vom mai fi, deasupra rămăşiţelor noastre pământeşti să vegheze sfânta Cruce, pe care Tu, Doamne, ne-i dat-O ca armă nebiruită, de care se cutremură şi fuge cel protivnic.

Lanţul va cădea zăngănind şi din cătuşele de fier va ieşi, NEVATAMAT, *cel neînvoat*.

Stăpânitori lumeşti nu uitaţi că aveţi un Stăpân ceresc! Atei, ai acestui veac, nu ne temem, noi cruciaţii, de încercările voastre reputincioase şi zadarnice. *Crucea este cu noi şi prin ea vom învinge.*

VREM eliberarea IMEDIATA a lui MIHAIL STELESCU.

Trăiască Cruciada! *Trăiască conducătorul ei!*

C. DELAVALSAN
student-teolog
Str. Agriculturii, 21 — Loco

■ PROTESTEZ contra arestarii d-lui MIHAIL STELESCU, omul care contribue, din tot sufletul, la menţinerea demnităţii şi ordinei în stat.

MIHAIL DRAGANESCU

● ADUNAŢI împrejurul d-stră, declarăm că rămânem şi de aci înainte tot aceiaşi cruciaţi, cu încredere în şeful nostru, MIHAIL STELESCU. Din piepturile noastre scoatem un strigăt ce va ajunge până la urechile surde ale celor de sus: Vrem eliberarea conducătorului CRUCIADEI, arestat samavolnic şi ilegal.

Trăiască Cruciada!

Organizaţia cruciată din com. Tânţăreni

■ Fălticenii protestează cu energie contra samavolniciei, ce s'a făcut de-a aresta pe Mihail Stelescu, conducătorul Cruciadei.

PARASCHIVA FANTANARU

■ *PROTESTAM energic împotriva arestării* samavolnice, *a conducătorului nostru şi cerem* imediata *sa eliberare.*

ORGANIZAŢIA CRUCIATA,
Craiova

■ Am mai primit proteste vehemente împotriva arestării ilegale a lui MIHAIL STELESCU, conducătorul CRUCIADEI, ceràmd punerea sa în libertate şi depepsirea asupritorilor de eri şi de azi, — dela următoarele ORGANIZAŢII *cruciate:* oraşul *Buzău:* com. *Gherla*, jud. *Someş;* com. *Cernăteşti*, com. *Săpoca*, com. *Urlători*, com. *Pleşcoi*, com. *Băeşti-Aldeni*, com. *Calafat*, com. *Ştefănel*, cum. *Gubancea*.

■ CRUCIAŢII ieşeni, adânc indignaţi de arestarea ilegală a conducătorului MIHAIL STELESCU, protestează energic, cerând punerea în libertate.

Organizaţia cruciată, Iaşi

PETRU NICOLAU

■ FRAŢI! cu adâncă şi sinceră părere de rău şi revoltă am primit vestea arestării fratelui nostru de luptă şi şef, MIHAIL STELESCU. Am citit această veste, cu adânc regret în Tempo şi am aşteptat zadarnic desmintirea. Din contra, ştirea ne-a fost confirmată de chiar Cruciada Românismului. Mihail Steelscu arestat! Acel sincer şi unic luptător pentru cauzele sfinte ale ţării e arestat şi dus la Văcăreşti — acolo unde sunt închise, lepădăturile societăţii: bandiţi, escroci şi şantagişti.

Protestăm cu cea mai mare energie şi încredere, împotriva ilegalităţii şi vrem să arătăm duşmanilor Cruciadei că acest atentat laş nu ne va descuraja Ci din contra.

Trălască Cruciada şi Mihail Stelescu!

T. ARABOLU-Silistra
dir. rev. SOLIA

■ CRUCIAŢI! Organizaţia Cruciată din jud. Fălciu este alături de revolta voastră de-acolo Alături de revolta cruciaţilor de pretutindeni: este revolta întregului creştinism ce-şi încălzeşte sufletul la umbra sfintei cruci pe care-a murit Isus-Dumnezeu şi Isus-Omul.

Trăiască Cruciada.
Trăiască Conducătorul ei Mihail Stelescu.

ALECU MOCANU-Şişcăreanu

● CRUCIAŢII Ialomiţeni înfierează arestarea luptătorului pentru cruce Mihail Stelescu, socotind-o ca pe un atac murdar şi laş adus luptei pentru credinţă şi românism. Alături de Mihail Stelescu şi de întregul suflet românesc cruciată bărăganului Ialomiţean cer pedepsirea marilor vinovaţi şi eliberarea marelui luptător.

Organizaţia CRUCIATA Ialomiţa.

● Primeşte din partea camarazilor tăi de luptă, din generaţia, al cărei şef necontestat eşti, mărturisiri reinoite de solidaritate şi admiraţie pentru temeritatea cu care lupţi pentru Credinţă şi Neam.

Gheorghiu, I. Tudor, N. Rădulescu V. Mungiu Gh. Georgescu, Tănăsescu, Jimănescu, Judruţ.

Studenţimea şi arestarea lui Mihail Stelescu

Mihail Stelescu a fost închis. Închis pentru păcatul de a fi condus studenţimea, care voia ca odihna de veacuri a „Eroului necunoscut" să fie priveghiată de o cruce. Entusiasmul de atunci, neprecupeţitor de jertfe personale duse până la o totală abnegaţie, aducea chezăşia existenţii unui spirit de înaltă frequenţă românească, pe temelia căruia se întrevedea clădirea României de mâine. Lupta studenţimii, de atunci, strânsă în cincuri de vigoare tânără în jurul luptătorului Mihail Stelescu, însemna pe răbojul zilelor mari ale neamului, încă o dovadă de vitejia românismului, pusă în slujba credinţei noastre strămoşeşti.

MIHAIL STELESCU CU STUDENŢII, ÎN PARCUL CAROL

Dar braţele pe care orice tânăr student le-a dăruit într'un elan de generozitate entusiastă colegului şi conducătorului lor Mihail Steleseu pentru o cauză pe care a condus-o cu atâta însufleţire şi pentru care suferă astăzi martiriul unei celule mucegăite dela Văcăreşti, n'au încercat, nici un protest care să arate o cât de mică amintire celui ce a fost Mihail Stelescu pentru acele clipe, şi ce este astăzi.

O suferinţă trăită în comun, deobiceiu înfrăţeşte sufletele într'o legătură, care indiferent de împrejurări şi forţe oculte, cimenteazà forţele într'un efort comun, capabil oricând de o ripostă atunci când vicisitudinile vieţii o cer.

Oare studenţimea noastră creştină să fi uitat toate acestea? Nu crede ea că tăcerea în jurul arestării lui Stelescu constitue un imens blam pentru spiritualitatea ei? Căci lupta dela Mormântul Eroului Necunoscut, nu poate fi considerată ca opera unei organizaţii, ci ca reprezintă afirmarea năzuinţelor unui întreg popor, care simte creştineşte. Unde există entusiasmul de atunci? A trecut aşa de repede în uitare?...

Insă deşi toate faptele converg puternic către această credinţă, refuzăm să o credem, fiindcă e cu neputinţă ca să uite orice student vremurile de restrişte de atunci, mai ales în situaţia de azi, când dintre toţi conducătorii, singurul care ispăşeşte actualmente, e doar Mihail Stelescu.

Dar asociaţiile studenţeşti n'au nimic de spus? Uită aceste organizaţii că năpăstuitul de astăzi a fost odinioară vice-preşedintele lor?

Noi suntem ispitiţi să credem că nu s'a uitat nimic din toate acestea, ci că asociaţiile studenţeşti, în loc să corespundă adevăratei meniri pentru care sunt creiate, în loc să reprezinte o politică studenţească de ordin general spiritual, se complac în vederile unei organizaţii politice, cu un caracter limitat. Nu discutăm „vederile" acestei organizaţii, dar ca interesele unei studenţimi întregi să fie canalizate spre monopolul unei organizaţii politice, ASTA E REVOLTATOR. Inseamnă acelaş lucru ca şi când într'un eventual răsboi, ai refuza să lupţi, fiindcă alături de tine luptă unul care nu-ţi este prieten.

Studenţimea TREBUIE să-şi spună cuvântul! Nu implorăm milă; un luptător niciodată nu cere ajutor, oricare i-ar fi poziţia, ci luptă. Dar facem apel la grăuntele de românism desinteresat ce există încă — suntem siguri — în orice student, indiferent de culoare politică. Indârjirea vitejească dela Parcul Carol n'a însemnat — după cum am mai spus — punerea în practică a principiilor unei organizaţii, CI UN PROTEST VEHEMENT AL INTREGULUI ROMANISM CREŞTIN, O LUPTA SIMBOLICA A INTREGULUI NEAM. Şi dacă astăzi se loveşte cu atâta cerbicie în iniţiatorul şi conducătorul Mihail Stelescu, e de datoria — nu numai a camarazilor ce-au luptat alături de el, ci a unei studenţimi întregi să protesteze! Să arate însfârşit că în chestiuni de înaltă datorie faţă de neam, nu există nici o altă atitudine decât aceia a solidarizării! In lături cu tot ce e echivoc şi manevră de culisă! Dacă peste aceste considerente mai troneazà o laşitate şi-o învrăjbire de credinţe politice, atunci studenţimea să se complacă în această atitudine... Isi va semna astfel propria sentinţă la moarte, pe deplin meritată!

DAN C. BALTEANU

Azi, Joi 7 Noembrie a. c., orele 1 p. m. se judecă la Curtea cu juri, procesul pentru Cruce al d-lui Mihail Stelescu, conducătorul Cruciadei Românismului.

Apărătorii lui Mihail Stelescu sunt domnii avocaţi Enric Oteteleşanu şi Baciu, secretarul av. Vasiliu Cluj. Mihail Stelescu s'a împărtăşit zilele acestea cu Sf. Cuminecătură, îmbrăcându-şi sufletul cu haina albă a curăţiei creştine, Mihail Stelescu va face declaraţii senzaţionale în ceiace priveşte arestarea sa ilegală şi procesul în sine.

Va fi adusă la proces şi Crucea depusă de studenţi la Patriarhie.

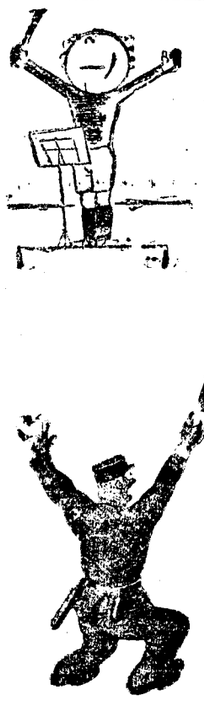

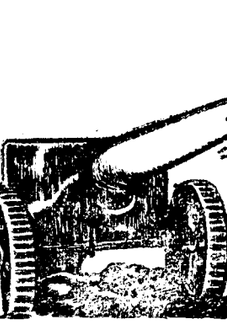

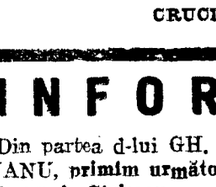

CRUCIADA

In cleştele Inchiziţiei

Sacrilegiul odios, comis prin arestarea lui Mihail Stelescu, *fruntaşul şi conducătorul „Cruciadei Românismului", ridică în furci sufletul şi inima unei întregi generaţii, arucând-o dincolo de hotarele indignării.*

Smulgerea pionului principal din mijlocul tovarăşilor săi de luptă, ridicarea condamnabilă, *CU BAIONETA a primului stegar sincer şi ponderat apărător al cauzelor românismului, sdruncină din cele mai adânci temelii, tot ce a mai rămas conştient şi nealterat din structura sufletească a unui neam expus la grele încercări de soartă.*

In numele generaţiei tinere, flămândă de ideal şi pâine, însetată de reale perspective creatoare şi de adevărati apostoli călăuzitori, întrebăm răstignindu-ne cugetul şi braţele în cele patru puncte cardinale: DE CE MAI FACEM OARE UMBRA PAMANTULUI?!...

In streang şi la zid cu noi, domnilor! Băgaţi-ne să pierim în fundul temniţii SAU DAŢI-NE DEPLINA LIBERTATE SA NE MIŞCAM, AFIRMANDU-NE CINSTIT MODESTELE NOASTRE PUTERI, PE PAMANTUL ACESTA SCALDAT DE SANGELE STRABUNILOR ŞI FRAŢILOR NOŞTRI.

Scoală-te din mormânt Eroule Necunoscut, şi gâtuie cu propriile tale mâini, pe acel care a încercat şi a reuşit să-Ţi pună la cap rugul simbolic al Marelui Mântuitor veşnic.

Dă dovadă inconştienţilor să nu mai poată crede în nedreptatea lor.

Căci singură doar această inconştienţă mai scuzabilă decât nebunia însăşi, le dă cel mai compromiţător verdict de achitare, în faţa istoriei şi posterităţii.

O generaţie lovită mişcleşte în vitalitatea şi entuziasmul ei tânăr, şi asupra căreia cade întreaga răspundere morală a viitorului şi a destinelor neamului de peste veac, *geme încătuşată, sdrobind căluşele între dinţi şi face un ultim apel la* întreaga *conştiinţă românească să despice cu ascuţişul voinţei poporului minţile căptuşite cu câlţi ai celor ce conduc, dând acestei generaţii, libertatea a* firmării, *pentru fericirea şi* consolidarea *neamului nostru.*

Strigăm prin aceste rânduri, făcând conştient de prezenţă la datorie, ca să avem circumstanţe atenuante în faţa viitorimei, atunci când vom fi judecaţi.

Suntem legaţi de mâini şi de picioare şi forţaţi să privim neputincioşi spectacolul din faţa noastră în care ne stingem ca neam şi ne pierdem ca naţiune...

Foarfeca cenzurii va trebui să se frângă în durerea acestor fraze, căci orice ar face, acest geamăt va străbate timpul, rămânând un modest document istoric, oglindă fidelă a clipelor pe cari le trăim în lupta crudă dintre două generaţii, diametral opuse din punct de vedere al concepţiei şi ideologiei lor.

IN VIRTUTEA CONSOLIDARII ROMANISMULUI CEREM IMEDIATA ELIBERARE A LUPTATORULUI MIHAIL STELESCU, animatorul spiritual şi creator, din fruntea unei generaţii, conştientă de misiunea ei.

Pretutindeni în corpore un drept slujitor al cauzei românismului, făuritor de alese caractere şi luminate înfăptuiri.

Fiece suflet şi gând al celor ce completează rândurile generaţiei de sacrificiu, vor fi la înălţimea momentului, făcând un marş de desaprobare sub zidurile „Cruciadei" şi trimitându-i salutul de indestructibila înfrăţire fondatorului — ROMANIEI CRUCIATE.

Şi să ştie toţi, că acei ce fac parte din această mişcare ţintuită în ghioaga lui Ştefan cel Mare şi în spada lui Mircea cel Bătrân, scuturi cruciate ale creştinităţii, să ştie toţi că suntem decişi să murim până la unul pentru o idee nobilă şi generoasă, apărând flacăra sfântă al Românismului, Tronul şi Inaltele interese de Stat, decât să fim ucişi anonimi ai corupţiei, demagogiei şi desfrânatelor metode de înăbuşire a valorilor şi entuziasmului creator românesc!...

Trimit lui Mihail Stelescu, acolo în închisoare, salutul meu de credinţă, în armura cuvintelor marelui Tolstoi:

„Mersul înainte al omenirii, martirii, iar nu tiranii, îl arată".

I. ANESIA-BRADOVAN
publicist

INFORMAŢIUNI

■ Din partea d-lui GH. TAZLAUANU, primim următoarele:

Domnule Stelescu.

In nr. 45 din ziarul Cruciada Românismului m'aţi „somat" să vă declar, de ce nu mai apare cotidianul GARDA.

Vă răspund:

1. GARDA nu-mi aparţine ca proprietate, ci lui Teodor Mociulschi, avocat.

2. Eu nu eram, să fiu, decât un colaborator cu mai multe sau mai puţine puteri.

3. Este adevărat că d-nii Eduard Mirto, D. R. Ioaniţescu şi Viorel Tilea au constrâns pe Teodor Mociulschi să nu scoată ziarul sub numele de Garda, căci le este frică de supărarea lui Corneliu Codreanu.

4. Am fost la Corneliu Codreanu şi m'am convins să d-sa este acela, care se opune la scoaterea ziarului, cu numele Garda.

5. In concluzie, veţi constata şi dv., că cei cari formează comitetul de conducere al Frontului Românesc, afară de d. Vaida, se opun apariţiei unei gazete, cu sentimente româneşti.

De acord cu d. Teodor Mociulschi am hotărât să scoatem ziarul ARMA.

D. Teodor Mociulschi a cedat convingerii d-lor Mirto, Ioaniţescu şi Tilea, fiindcă mai figurează ca membru în organizaţia Frontului Românesc.

Cu cele mai bune sentimente,

GH. I. TAZLAUANU

● O parte dintre abonaţi cititori şi cruciaţi ne-au comunicat sa n'au primit numărul de săptămâna trecută care care conţinea vestea arestării conducătorului nostru.

Tuturor le spunem: S'a trimis gazeta însă anumiţi indivizi de la poştă, le-au sustras.

Vom căuta să ne plângem celor în drept, ceràmd sancţiuni.

Pentru Crucea părinţilor noştri

MIHAIL STELESCU, conducătorul tineretului, a fost chemat să răspundă în faţa judecăţii omeneşti, pentru că a adus la îndeplinire unul din cele mai mari acte româneşti şi creştine: cinstirea Eroului necunoscut prin Crucea creştinească.

Noi, orfanii de răsboi, ai căror părinţi au căzut pentru înălţirea idealului naţional, datorăm d-lui MIHAIL STELESCU, neţărmurită recunoştinţă, căci astăzi, mai mult ca oricând, ne dăm mai mult seama de îndatoririle noastre faţă de umbrele părinţilor noştri care ne îndeamnă şi ne călăuzesc spre calea cea dreaptă şi creştinească a „Cruciadei Românismului".

Aici este locul nostru.

Aici, în fruntea căreia se află cel care şi-a îndreptat în primul rând, privirea şi respectul spre cei ce dormeau somnul veşniciei fără a fi la adăpostul Crucei, pentru care au luptat şi sub ocrotirea căreia au învins.

Politicienii au necinstit şi memoria părinţilor noştri, batjocorind Crucea, iar pe noi, fiii făuritorilor României de azi, ne-au prigonit fără cel mai mic bun simţ.

Vor trece şi acestea, dar suferinţa care nu ne-a putut îngenunchia pentru veşnicie, a trezit astăzi în sufletele noastre flacăra sfântă a Românismului creştin, pentru care a luptat părinţii noştri. Ne simţim împinşi de umbrele dragi în rândurile „Cruciadei Românismului", care luptă pentru tot ce este mai sfânt în ţara aceasta, iar conducătorul ei suferă pentru idealurile ei, în chip nedemn de justiţia ţării aceseia.

MIHAIL SAIZU
Din rândurile orfanilor de răsboi

IMPRIMERIILE A. R. C. A. — LIPSCANI 5